

Лудогоров и П. Тодоров спореха нещо; аз не ги чувах.

Ведрата летна утрина; синкавите откращения на Витоша, Лозен, Родопите, мамеха моя поглед . . . И свежия лъх от блиските гори, чуроликанията на птички из шубръчките край пътя и светлите копнежи на двадесет годишния юнош, който лелей на гърди свидни бленове по литературна слава ме укриляха — и аз летях унесен в неземни царства. Тъй радостен бях, че съм в общество на Лудогоров, че ще видя Карима, известната тогава редакторка на „Почивка“ и авторка на разкази, които намираха прием в първите ни списания по него време! Тъй радостен бях, та не чувах какъв бе спора, който караше да пламтят очите на двамата събеседници.

Файтона спре пред селска порта под сенка на стволест орех; зад портата се разкрива широк двор, сенчен от овошки, вчекнати от плод; а зад мрежата на високи клони се мерка двуетажна къща с чардак.

До като прескоча прага-Петко Тодоров бе стигнал до къщата и се ржуваше с Карима.

— Нов писател, — се радваше тя, подавайки ръка за добре дошел . . . Господи, Господи! се обръщаше към двама ния . . . това за мене е . . . благодаря ви, Господа.

Лудогоров изгледа трима ния, както Аристотел е спирал поглед о учениците си, когато те са подземали някои въпрос не по силите си.

До като той се наумува за да долови нещо в приказките ни, та да има данни: до где са стигнали младите-ние си наприказвахме куп приказки по писателски бленове.

А когато Ана Карима ни донесе за обед овнешки котлети, които аз ядох с апетит-Лудогоров настъпи Карима, че котлетите ѝ били по добри от преводите ѝ в Почивка.

Тя го изгледа жегната и не му остана длъжна: бих готвила котлети за добри гости с удоволствие, вместо да пиша вестникарски ситнежи.

— Като нямате друга работа, задявайте се, — отсече другаря ми продължавайки да се храни.

Аз немах смелост да се намеся в разговора; ала много пъти след това, кога ми се падаше да чета нещо от Карима, струваше ми се, че все намирисва на кухня.

Когато поутолихме глада подвзе се приказка за поезията на Кирил Христов, Н. Милков, за белетристиката на Страшимирова и Стаматова. Карима се изказваше с възторжена радост за новите таланти, а Лудогоров се подсмиваше със снисходителност и не изпускаше случай да настъпи Карима и да закачи Петко Тодоров.